

RETTENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
9. juli 1997

Sag T-63/96

Augusto Fichtner
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – bedømmelse – klage – stiltiende afvisning – åbenbart, at sagen må afvises«

Fuldständig gengivelse på italiensk . . . . . II - 563

Angående: Påstand dels om annullation af Kommissionens afgørelse af 12. februar 1996 om udtrykkelig afvisning af sagsøgerens klage af 14. februar 1995 vedrørende hans bedømmelse for perioden fra den 1. juli 1991 til den 30. juni 1993, dels om erstatning for økonomisk og ikke-økonomisk skade.

Udfald: Afvisning.

Resumé af kendelse

Sagsøgeren er tjenestemand i lønklasse B4 ved Det Fælles Forskningscenter i Ispra i Italien. Bedømmelsen af ham for perioden fra den 1. juli 1991 til den 30. juni 1993 (den omtvistede bedømmelse) indeholdt negative vurderinger. Sagsøgeren modtog sin bedømmelse fra Kommissionen den 3. august 1994.

Den 10. august 1994 fremsatte sagsøgeren bemærkninger over for appelbedømmeren i medfør af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 6. Ved skrivelse af 16. januar 1995 bekræftede appelbedømmeren den første bedømmelse af sagsøgeren.

Ved skrivelse registreret den 14. februar 1995 indgav sagsøgeren klage i medfør af artikel 90 i vedtægten for tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber (vedtægten). Han krævede dels ændring af den omtvistede bedømmelse, dels erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, der angiveligt var påført ham. Ved afgørelse af 12. februar 1996, som blev meddelt sagsøgeren den 20. februar 1996, afviste Kommissionen udtrykkeligt klagen.

Formaliteten

Retten bemærkede, at indgivelse af en formel klage i henhold til vedtægtens artikel 90 ikke er en nødvendig forudsætning for at anlægge sag vedrørende en bedømmelse. Såfremt en tjenestemand ikke desto mindre vælger at indgive en sådan administrativ klage, skal han respektere samtlige de formkrav, der er knyttet til denne procedure (præmis 17).

Henvisning til: Retten, 13. december 1990, sag T-29/89, Moritz mod Kommissionen, Sml. II, s. 787, præmis 15; Retten, 16. juli 1992, sag T-1/92, Della Pietra mod Kommissionen, Sml. II, s. 2145, præmis 24; Retten, 26. september 1996, sag T-192/94, Maurissen mod Revisionsretten, Sml. Pers II, s. 1229, præmis 22.

Disse procedurekrav indebærer bl.a. overholdelse af fristerne i vedtægtens artikel 90 og 91. Fristerne, der er indført af klarheds- og retssikkerhedshensyn, er ufravigelige, og hverken parterne eller vedkommende retsinstans er rådige over dem (præmis 18).

Henvisning til: Domstolen, 13. november 1986, sag 232/85, Becker mod Kommissionen, Sml. s. 3401, præmis 8; Retten, 7. februar 1991, sag T-58/89, Williams mod Revisionsretten, Sml. II, s. 77, præmis 39; Retten, 7. juni 1991, sag T-14/91, Weyrich mod Kommissionen, Sml. II, s. 235, præmis 33; Retten, 1. oktober 1991, sag T-38/91, Coussios mod Kommissionen, Sml. II, s. 763, præmis 24; Retten, 10. april 1992, sag T-15/91, Bollendorff mod Parlamentet, Sml. II, s. 1679, præmis 22.

Retten fastslog, at de ovennævnte frister først begynder at løbe fra det øjeblik, hvor bedømmelsen kan anses for endelig (præmis 19).

Henvisning til: Domstolen, 3. juli 1980, forenede sager 6/79 og 97/79, Grassi mod Rådet, Sml. s. 2141, præmis 15; Moritz mod Kommissionen, a.st., præmis 15.

I denne sag havde sagsøgeren indgivet klagen over den omtvistede bedømmelse inden for fristen på tre måneder i vedtægtens artikel 90, stk. 2. Klagen blev registreret den 14. februar 1995. Imidlertid undlod Kommissionen at besvare den udtrykkeligt inden for fristen på fire måneder i vedtægtens artikel 90, stk. 2. Denne undladelse af at svare var derfor ensbetydende med en stiltiende afvisning af klagen, og afvisningen måtte anses for at være sket den 14. juni 1995. Følgelig påhvilede det sagsøgeren at anlægge sag til prøvelse af den stiltiende afgørelse inden for fristen på tre måneder i vedtægtens artikel 91, stk. 3, dvs. senest den 25. september 1995, hvilket er inklusive fristforlængelsen under hensyn til afstanden. Imidlertid

indleverede sagsøgeren først stævningen den 10. maj 1996. Herefter måtte sagen anses for at være for sent anlagt (præmis 23 og 24).

Dog medfører manglende overholdelse af fristerne i vedtægtens artikel 91, stk. 3, ikke afvisning af et søgsmål, når sagsøgeren har befundet sig i en undskyldelig vildfarelse. Herved udtalte Retten, at begrebet undskyldelig vildfarelse må fortolkes snævert og kun kan omfatte usædvanlige omstændigheder, hvor specielt den pågældende institution har udvist en adfærd, der enten i sig selv eller i afgørende omfang må antages at kunne medføre en vildfarelse hos en retsundergIVEN, som er i god tro, og som har udvist den agtpågivenhed, der kan kræves af en normalt påpasselig aktør (præmis 25).

Henvisning til: Retten, 29. maj 1991, sag T-12/90, Bayer mod Kommissionen, Sml. II, s. 219, præmis 28 og 29; Retten, 16. marts 1993, forenede sager T-33/89 og T-74/89, Blackman mod Parlamentet, Sml. II, s. 249, præmis 32 og 34.

Det måtte imidlertid fastslås, at sagsøgeren ikke var fremkommet med nogen oplysninger, der gav holdepunkter for at antage, at han havde befundet sig i en sådan vildfarelse (præmis 26).

Retten påpegede endelig, at en klar og enkel udtrykkelig afvisning af en klage, selv om den kan angive begrundelsen for afvisningen, kun bekræfter den forudgående stiltiende afgørelse fra Kommissionen. En påstand om annullation af en bekræftende akt må afvises fra påkendelse (præmis 27).

Henvisning til: Domstolen, 14. april 1970, sag 24/69, Nebe mod Kommissionen, Sml. 1970, s. 33, org. ref.: Rec. s. 145, præmis 8; Domstolen, 28. maj 1980, forenede sager 33/79 og 75/79, Kuhner mod Kommissionen, Sml. s. 1677, præmis 9; Retten, 11. juni 1996, sag T-110/94, Sánchez Mateo mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 805, præmis 32 og 33.

Konklusion:

Sagen afvises, da det er åbenbart, at den ikke kan realitetspåkendes.